

Atenție! Căpitan nou la bord!

Această carte îi aparține (lui):

*Care este acum membru de onoare al echipajului!
Responsabil cu: cititul cu voce tare, râsul, când Venturo
exagerează, și cântatul alături de micii exploratori.*

Bun-venit la bord!

Căpitanul Codiță

LBRIS

We know
books

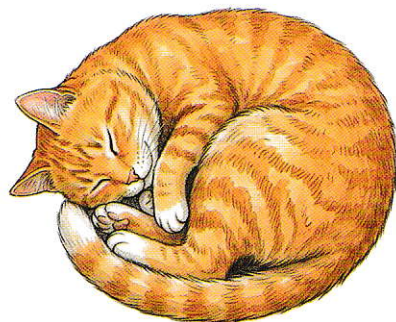
ALEC BLENCHÉ

CĂPITANUL CODIȚĂ , ȘI MICII EXPLORATORI

1

ORICE CĂLĂTORIE ÎNCEPE CU UN PAS

LITERA
mică
București

Bine v-am găsit, mici aventurieri! Am să vă spun acum povestea
Căpitanului Codiță și a echipajului său. Ați auzit vreodată de el?
Nu? Sunteți siguri? Hmm. Atunci ascultați cu atenție,
căci e o poveste minunată!

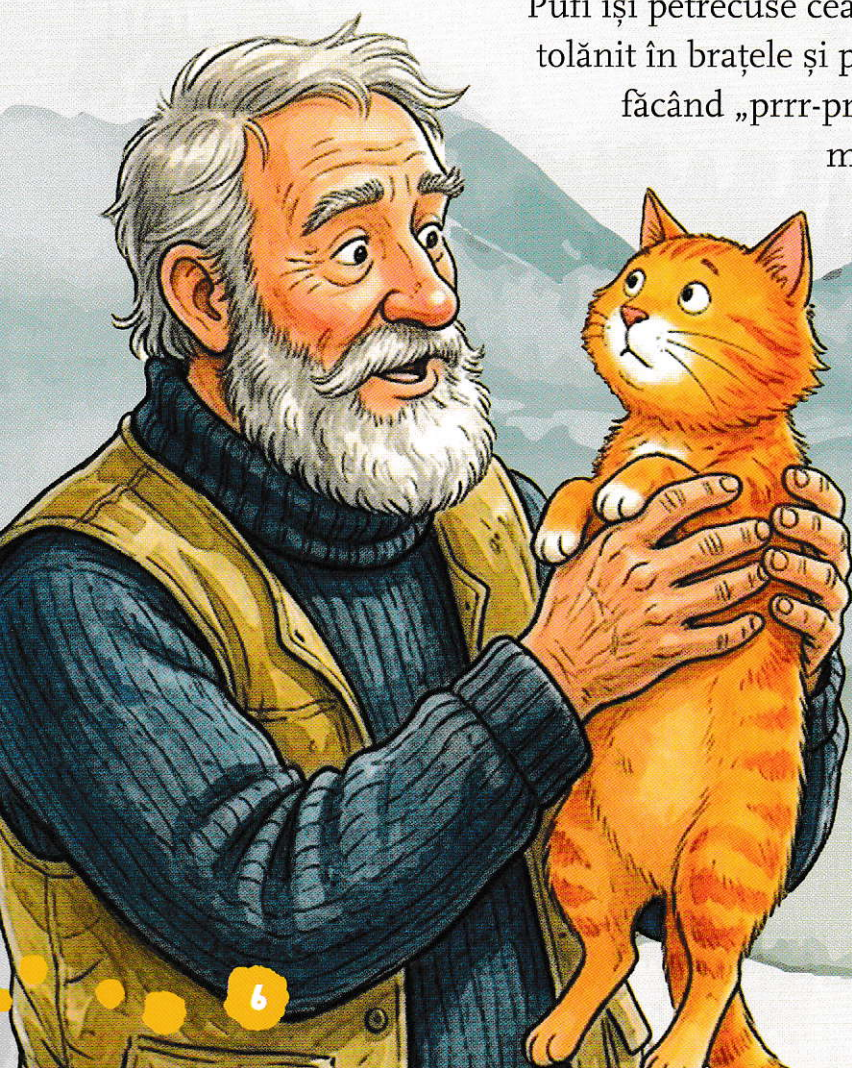
Cu multă vreme în urmă, într-un orășel de la malul mării trăia un
motan portocaliu cu o pată albă pe piept în formă de stea. Numele lui
era Pufi și era pisica unui bătrân marinar pe nume Căpitanul Barbălbă.

Pufi își petrecuse cea mai mare parte a vieții sale
tolănit în brațele și pe canapeaua bătrânului,
făcând „prrr-prrr“ de fiecare dată când îl
mângâia cineva pe burtică.

Și asta se întâmpla cam
în fiecare seară, pentru
că, în fiecare seară,
marinarul îl lua în brațe
și îi povestea despre
aventurile lui pe mare.

– Odată am văzut
un pește cât o casă!
spunea bătrânul cu
multă uimire.

– Altă dată am găsit
o insulă unde copacii
creșteau cu rădăcinile
în sus!

– Să nu mai zic de atunci când s-a rostogolit un val peste noi, atât de mare că am zis că toată marea ni s-a pus în cap.

Pufi auzise poveștile astea de zeci de ori, dar, de fiecare dată când le auzea, în inima motanului nostru se aprindea o dorință tot mai mare să trăiască și el astfel de minunății. Visa să simtă vântul cum îi suflă în blăniță și să guste apa sărată, pe mustățile lui mari și stufoase. Visa să vadă soarele cum se ascunde în mare, iar mai apoi apare ca o minge de foc aruncată înapoi pe cer.

Într-o dimineață, Căpitanul Barbălbă l-a chemat pe Pufi în camera lui.

– Trebuie să-ți spun ceva important, a zis bătrânul, mângâindu-l pe cap.

Pufi a tors și s-a cuibărit în brațele lui.

– Trebuie să plec într-o călătorie lungă, la mare depărtare. O să lipsesc câteva luni, poate mai mult.

Pufi a simțit cum i se strânge inima. Luni întregi? Fără poveștile de seară? Fără mângâierile pe burtică?

În ziua plecării, Căpitanul Barbălbă și-a luat rucsacul mare, și-a pus pălăria de marinar și l-a îmbrățișat pe Pufi pentru ultima oară.

– Nu pot să vin și eu? a întrebat motanul cu speranță în glas.

– Marea nu e un loc pentru o pisică, i-a răspuns căpitanul cu regret în ochi. Să fii cuminte, micuțule! Ne vedem curând!

Și a plecat pe drum, dispărând după colțul străzii.

Pufi s-a simțit nefericit. Trist. Singur.

Singura lui alinare a fost podul casei, unde obișnuia să se furișeze. Acolo era plin de praf și de pânze de păianjen care îl gâdilau pe năsuc, făcându-l să strănute: „A-prrrr-ciu!” Dar printre vechiturile din pod se simțea și el ca un aventurier curajos, care avea de-a face cu tot felul de animale teribile.

– La o parte din calea mea, striga el în gura mare. Miau, nimic nu mă poate opri să gădesc comoara!

Într-o zi, cotrobăind curios printre niște cutii și valize vechi, a descoperit un cufăr mic ce avea o încuietoare ruginită. Cu o gheruță iscusită, fără să piardă prea mult timp, Pufi a reușit să-l deschidă și... **SURPRIZĂ!** Înăuntru era o hartă misterioasă, pe jumătate arsă și îngălbenită de vreme, cu margini rupte și pete de ceai.

Dar aceste detalii nu erau așa importante, ci ceea ce arăta harta: **MAREA CELOR ȘAPTE INSULE**, fiecare mai ciudată decât cealaltă, înconjurată de valuri desenate de mâna unui artist nu prea priceput.

Lângă fiecare insulă era o notiță scrisă mărunt: „Aici cântă sirenele” sau „Atenție la rechinii zburători” sau „Indiciu ascuns sub stâncă în formă de broască”

